СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2019.5-1.42>

ЄДНАК В.М.

**ДО ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ
УКРАЇНИ З ІНШИМИ ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ ДЕРЖАВИ**

У статті на основі аналізу наукових поглядів із приводу тлумачення понять «взаємодія» та «правоохоронні органи» запропоновано авторське визначення терміна «взаємодія органів прокуратури України з іншими правоохоронними органами держави». Наголошено, що у даному контексті найбільш доцільно тлумачити взаємодію як урегульовану положеннями чинного законодавства спільну, узгоджену відповідним чином діяльність зазначених суб'єктів, спрямовану на досягнення спільних цілей та надання один одному відповідної допомоги у реалізації власних завдань. З'ясовано, що взаємодія прокуратури з іншими правоохоронними органами являє собою систему спрямованих один на одного та (або) здійснюваних спільно дій, заходів; взаємодія найчастіше орієнтована на досягнення її учасниками спільної мети або надання один одному допомоги в реалізації власних завдань та цілей. Саме наявність спільної мети чи обопільної заінтересованості у певних діях сторін є одним із ключових чинників, що спричиняють взаємодію; взаємодія передбачає погодження суб'єктами, між якими вона відбувається, своїх дій, спільних заходів за такими певними критеріями, ознаками, як час, предмет, обсяги, напрями, форми тощо. Зроблено висновок, що залежно від підходу до розуміння правоохоронних органів взаємодію прокуратури із правоохоронними органами можна розглядати у вузькому та більш широкому сенсі. У першому випадку вона, тобто взаємодія, являє собою діяльність, що здійснюється прокуратурою спільно, узгоджено з органами держави, спеціально створеними для протидії протиправній поведінці, у тому числі злочинності, підтримання режиму законності та стану правопорядку у відповідних сферах суспільного життя, наділеними у зв'язку із цим специфічними повноваженнями, що в тому числі передбачають можливість застосування у встановлених законом випадках заходів примусу. У більш широкому розумінні така взаємодія передбачає співпрацю прокуратури з низкою інших органів держави, що так чи інакше здійснюють на нормотворчому, правозастосовному, освітньо-виховному та інших рівнях свій внесок у діяльність з охорони і захисту життя та здоров'я, прав, свобод і законних інтересів людини, інших суспільних цінностей, інтересів держави й суспільства у цілому. Втім, така діяльність для даних органів має другорядний, супутній характер, і вона не передбачає прямого здійснення ними правоохоронних заходів, у тому числі з використанням примусу.

Ключові слова: *взаємодія, співпраця, органи прокуратури, правоохоронні органи, органи державної влади.*

In the article, based on the analysis of scientific views concerning the interpretation of the concept of "interaction" and "law enforcement agencies", the author defines the term "interaction of the Prosecutor's Office of Ukraine with other law enforcement agencies of the state". It is emphasized that in this context, it is most expedient to interpret

interaction as governed by the provisions of the current legislation by jointly coordinated activities of these entities aimed at achieving common goals and providing each other with appropriate assistance in fulfilling their own tasks. It is established that the interaction of the prosecutor's office with other law enforcement agencies is a system of directed at each other and (or) joint actions, measures; interaction is often focused on achieving the common goals of the participants, or helping each other accomplish their goals and objectives. Exactly the common purpose or mutual interest in certain actions of the parties is one of the key factors that cause interaction; interaction involves the approval of the subjects between which it takes place, their actions, joint actions by certain criteria, signs such as: time, subject, volume, directions, forms, etc. It is concluded that, depending on the approach to understanding of law enforcement agencies, the interaction of the prosecutor's office with law enforcement agencies can be considered in a narrower and broader sense. In the first case, that is, interaction, is an activity carried out jointly by the prosecutor's office, in coordination with state bodies specially created to counteract unlawful behavior, including crime, the maintenance of the regime of law and order in the relevant spheres of public life, vested in communications. This specific authority, including the possibility of applying, in statutory cases, coercive measures. In a broader sense, such interaction involves the cooperation of the prosecutor's office with a number of other bodies of the state, which in one way or another carry out their contribution to the activities on protection and protection of life and health, rights, freedoms and legal bodies at law-making, educational, educational and other levels human interests, other social values, interests of the state and society as a whole. However, such activities are of secondary, concomitant nature to these authorities and do not imply the direct implementation of law enforcement measures by them, including the use of coercion.

Key words: *interaction, cooperation, prosecutors, law enforcement, state authorities.*

Вступ. На сучасному етапі формування України як правової, соціальної, демократичної держави виникає нагальна необхідність реформування органів прокуратури, а також пошук подальших шляхів її розвитку для забезпечення суттєвого поліпшення прав і свобод людини та громадянина. Відповідно до Конституції України, прокуратура не належить до жодної гілки влади (законодавчої, виконавчої, судової). Вона функціонує як незалежний державний орган. Українське суспільство, підкреслюють дослідники, спрямовує свої помисли до європейської спільноти, країна зробила свій європейський вибір, і саме через це виникла необхідність узгодження державно-правових інститутів нашої держави зі структурами країн Європейського Союзу. Це торкнулося і реформування органів прокуратури України в напрямі забезпечення нею процесів побудови правової, демократичної, соціальної держави, у майбутньому країни Європейського Союзу [1]. Разом із тим удосконалення діяльності прокуратури неможливе без забезпечення якісної взаємодії даного відомства з іншими правоохоронними органами.

Питання взаємодії органів прокуратури неодноразово потрапляло у поле зору науковців, котрі досліджували діяльність даного відомства в розрізі окремих проблематик. У цьому контексті слід указати наукові праці Н.П. Осипова, В.Д. Водніка, Г.П. Клімова, Н.П. Осипової, Ю.П. Сурміна, В.Д. Бакуменка, А.М. Михненко, Ю.В. Ковбасюка, В.П. Трошинського, Л.В. Бородича, С.П. Кондракова, та багатьох інших. Разом із тим справедливим буде відзначити, що, незважаючи на чималу кількість наукових розробок, в юридичній літературі відсутнє єдине бачення щодо тлумачення поняття взаємодії органів прокуратури України з іншими правоохоронними органами держави.

Постановка завдання. Метою статті є визначення сутності поняття взаємодії органів прокуратури України з іншими правоохоронними органами держави.

Результати дослідження. У Тлумачному словнику сучасної української мови взаємодія визначається як: взаємний зв'язок між предметами у дії; погоджена дія між ким-, чим-небудь; взаємний зв'язок явищ, вплив різних предметів, тіл, явищ і т. п. один на одного, що зумовлює їх зміну (стану, руху тощо) [2, с. 125]. В.І. Шинкарук охарактеризував взаємодію як філософську категорію, яка відображає особливий тип відношення між об'єктами, за якого кожний з об'єктів діє (впливає) на інші об'єкти, приводячи до їх зміни, і водночас зазнає дії (впливу) з боку кожного із цих об'єктів, що, своєю чергою, зумовлює зміну його стану. Дія кожного об'єкта на інший об'єкт зумовлена як власною активністю об'єкта, виявом його динаміки, так і реакцією об'єкта на дію інших об'єктів («відгук» або «обернена дія»). Фундаментальне значення категорії «взаємо-

дія» для філософії і наукового пізнання зумовлене тим, що вся людська діяльність у реальному світі, практика, саме наше існування і відчуття його реальності (неілюзорності) ґрунтуються на різноманітних, передусім предметних, взаємодіях, які людина здійснює і використовує як засіб пізнання, знаряддя дії, спосіб організації буття. Спілкування, праця, володарювання, любов, гра є різними способами взаємодії людини зі світом та з іншими людьми [3, с. 77–78].

Н.П. Осипова, В.Д. Воднік, Г.П. Клімова у своїх працях пишуть, що соціальна взаємодія – це процес, у якому люди діють і випробовують вплив один на одного. Механізм соціальної взаємодії включає індивідів, які здійснюють ті чи інші дії, зміни в соціальній спільноті чи суспільстві у цілому, що їх спричиняють ці дії, вплив цих змін на інших індивідів, які становлять соціальну спільноту, і зворотню реакцію індивідів. Будь-який вид соціальної діяльності людей, будь-який соціальний процес складається з простих елементів, які відображає поняття «соціальна дія» [4]. М. Вебер, відзначаючи науковці, під соціальною дією розумів «дію людини (незалежно від того, чи має вона зовнішній або внутрішній характер, чи зводиться до невтручання або до терпеливого прийняття), яка за передбаченою дією особи або діючими особами згідно зі своїм змістом співвідноситься з дією людей або орієнтується на неї». Зрозуміло, що соціальна дія має дві особливості: по-перше, вона є раціональною та усвідомленою, а по-друге, орієнтованою на поведінку інших людей. Очевидно, що, здійснюючи соціальні дії, кожна особистість відчуває на собі дії інших людей. Відбувається обмін діями, або соціальна взаємодія. Звідси, соціальна взаємодія – це система взаємозумовлених соціальних дій, пов'язаних циклічною причинною залежністю, за якої дії одного суб'єкта є водночас причиною та наслідком відповідних дій інших суб'єктів. Можна сказати, що кожна соціальну дію спричинює попередня соціальна дія та водночас вона є причиною наступних дій [4].

За В.О. Малюткіним взаємодії притаманні: наявність відносин (зв'язків), які дають змогу об'єктам впливати один на одного; безпосередній вплив, у результаті якого відбуваються двосторонні зміни суб'єктів, що взаємодіють [5]. Із точки зору, яку висловлює І.В. Письменний, взаємодія у контексті управління – це участь у спільній діяльності суб'єктів управління в процесі досягнення суспільно необхідних цілей. Зважаючи на те що управління є соціальним явищем, взаємодія управлінська тісно пов'язана із соціальною взаємодією, яка є більш широким видом соціальних зв'язків. У процесі соціальної взаємодії відбувається взаємовплив та взаємозумовленість окремих соціальних явищ, унаслідок чого вони змінюються, доповнюють один одного і формують єдину цілісну соціальну систему. Головним призначенням взаємодії управлінської є об'єднання зусиль суб'єктів управління в напрямі задоволення соціальних потреб, зумовлених суспільно необхідними цілями [6, с. 82]. Л.В. Бородич розуміє взаємодію як сумісну роботу двох або більше підрозділів, не підпорядкованих по службі, для концентрації сил, засобів і здійснення таких спільних заходів, вибору таких тактичних прийомів або їх комбінацій, які найкраще забезпечують виконання суб'єктів взаємодії з найменшими їх витратами за безумовного дотримання чинного законодавства [7, с. 17]. М. Георгіце, розмірковуючи про проблеми питання організованої злочинності, визначив взаємодію як засновану на законі і підзаконних актах, погоджену за метою, місцем і часом діяльність незалежних один від одного в адміністративному відношенні представників різних підрозділів органів внутрішніх справ, а також інших відомств, установ, що виражаються в найбільш доцільному сполученні властивим цим фахівцям засобів і методів, яка спрямована на вирішення завдань із виявлення, припинення і розкриття злочинів [8, с. 13]. Ю.О. Безуса у контексті вивчення поняття та сутності взаємодії в діяльності поліції (міліції) країн СНД, зазначає, що взаємодія – це застосована на нормативних актах, взаємозалежна, погоджена за місцем і часом діяльність декількох його суб'єктів, спрямована на виконання загального завдання зміцнення законності і правопорядку та боротьбу зі злочинністю. Взаємодія являє собою погоджену діяльність поліції (міліції) та інших правоохоронних органів між собою, а також з іншими державними і суспільними органами й організаціями в боротьбі зі злочинністю та іншими правопорушеннями. Взаємодія органів внутрішніх справ країн СНД повинна полягати у погодженості їхніх дій, спрямованих на зміцнення законності і правопорядку, попередження та викорінювання злочинів, виховання посадових осіб і громадян у дусі сумлінного виконання своїх конституційних обов'язків та поваги законів, здійснюваних у межах компетенції цих органів способами й методами, властивими кожному з них [9].

Отже, на підставі вище викладеного можемо дійти таких висновків щодо взаємодії прокуратури з іншими правоохоронними органами: вона являє собою систему спрямованих один на одного та (або) здійснюваних спільно дій, заходів; взаємодія орієнтована найчастіше на досягнення її учасниками спільної мети або надання один одному допомоги у реалізації власних

завдань та цілей. Саме наявність спільної мети чи обопільної заінтересованості у певних діях сторін є одним із ключових чинників, що спричиняють взаємодію; взаємодія передбачає погодження суб'єктами, між якими вона відбувається, своїх дій, спільних заходів за такими певними критеріями, ознаками, як час, предмет, обсяги, напрямки, форми тощо.

Ураховуючи викладене вище, можемо визначити взаємодію органів прокуратури України з іншими правоохоронними органами держави як урегульовану положеннями чинного законодавства спільну, узгоджену відповідним чином діяльність зазначених суб'єктів, спрямовану на досягнення спільних цілей та надання один одному відповідної допомоги в реалізації власних завдань.

Далі, що стосується правоохоронних органів. Перш за все слід звернути увагу на те, що поняття правоохоронних органів зустрічається у цілій низці нормативно-правових актів різної юридичної сили. Так, наприклад, у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 № 3781-XII закріплено, що правоохоронні органи – це органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних силах України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [10]; у Законі України «Про основи національної безпеки України» від 19.06.2003 № 964-IV правоохоронні органи – це органи державної влади, на які Конституцією і законами України покладено здійснення правоохоронних функцій [11]. Згідно із Законом України «Про демократичний цивільний контроль над воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19.06.2003 № 975-IV, правоохоронні органи – це державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [12]. Також подібні визначення правоохоронних органів можна знайти й у підзаконних нормативно-правових актах. Наприклад, у Постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною фінансовою інспекцією, її територіальними органами» від 20.04.2006 № 550 встановлено, що правоохоронні органи – це органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, підрозділи податкової міліції ДПС [13]. Згідно з Наказом Державної судової адміністрації України «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів контрольно-ревізійним відділом Державної судової адміністрації України» від України від 29.07.2011 № 120, правоохоронні органи – органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, державної контрольно-ревізійної служби та державної податкової служби [14]. У Наказі Міністерства праці та соціальної політики України «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мінпраці» від 10.08.2007 № 429 до правоохоронних органів віднесено органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, підрозділи податкової міліції [15].

Як видно з приведеного, у чинному законодавстві правоохоронні органи визначаються або через їх перелік, або через указівку на те, що ними є ті органи держави, які реалізують правоохоронну та правозастосовну функції. На сторінках спеціальної літератури пропонуються більш змістовні підходи до розуміння означеного поняття. Так, А.П. Гель, Г.С. Семаков, С.П. Кондракова вважають, що правоохоронні органи – це існуючі в суспільстві й державі установи та організації, що здійснюють правозастосовну і правоохоронну функції, основне завдання яких полягає у забезпеченні законності, захисті прав та законних інтересів громадян, юридичних осіб, боротьбі зі злочинністю та іншими правопорушеннями [16, с. 6]. Р. Тевлін тлумачить правоохоронні органи як державні органи, які спеціально створені для боротьби зі злочинністю й яким із цією метою надані повноваження застосовувати передбачені законом заходи примусу і перевиховання щодо правопорушників. Систему їх становлять органи юстиції, суду, прокуратури, внутрішніх справ, безпеки. Однак, продовжує дослідник, даний термін можна охарактеризувати й у більш просторому сенсі. За такого підходу правоохоронні органи слід розуміти як усі інші державні органи, які наділені певними повноваженнями в галузі контролю над додержанням законності і правопорядку. До них належать спеціальні державні інспекції, контролюючі органи тощо. При цьому автор зазначає, що громадські організації, які беруть участь у правоохоронній діяльності, не входять до системи правоохоронних органів [17, с. 53]. Ю.О. Загуменна у своїх працях пише, що до правоохоронних органів належать такі державні органи, виконання якими однієї чи кількох головних правоохоронних функцій є визначальним у їхній діяльності, які у зв'язку із цим потребують специфічного матеріально-технічного та іншого забезпечення, до працівників яких законодавством пред'являються спеціальні вимоги і працівники яких із метою ефективного

виконання своїх обов'язків згідно із законодавством наділяються різноманітними специфічними правами, мають відповідні пільги та зовнішні ознаки приналежності до правоохоронних органів, підлягають підвищеному правовому захисту [18].

Щодо ознак правоохоронних органів, то, як справедливо пише Ю.О. Загуменна, ними є такі: 1. Правоохоронний орган уповноважується законом для здійснення правоохоронної діяльності. Як правило, це спеціальний закон, присвячений завданням організації та діяльності цього органу. 2. Правоохоронний орган здійснює свою діяльність із додержанням установлених законом правил та процедур. Порухення цих правил працівниками правоохоронних органів тягне за собою дисциплінарну, адміністративну, матеріальну або кримінальну відповідальність. 3. Правоохоронні органи у своїй діяльності мають право застосовувати заходи державного примусу до осіб, які вчинили правопорушення. Названі заходи відрізняються один від одного залежно від компетенції органу та тяжкості вчиненого правопорушення. 4. Законні та обгрунтовані рішення, прийняті державними органами, обов'язкові для виконання посадовими особами та громадянами. Невиконання названих рішень становить самостійне правопорушення, що тягне за собою додаткову відповідальність [18].

Висновки. Отже, враховуючи викладене вище, залежно від підходу до розуміння правоохоронних органів взаємодію прокуратури із правоохоронними органами можна розглядати у вузькому та більш широкому сенсі. У першому випадку вона, тобто взаємодія, являє собою діяльність, що здійснюється прокуратурою спільно, узгоджено з органами держави, спеціально створеними для протидії протиправній поведінці, у тому числі злочинності, підтримання режиму законності та стану правопорядку у відповідних сферах суспільного життя, наділеними у зв'язку із цим специфічними повноваженнями, що в тому числі передбачають можливість застосування у встановлених законом випадках заходів примусу. У більш широкому розумінні така взаємодія передбачає співпрацю прокуратури з низкою інших органів держави, що так чи інакше здійснюють на нормотворчому, правозастосовному, освітньо-виховному та інших рівнях свій внесок у діяльність з охорони і захисту життя та здоров'я, прав, свобод і законних інтересів людини, інших суспільних цінностей, інтересів держави та суспільства у цілому. Втім, така діяльність для даних органів має другорядний, супутній характер, і вона не передбачає прямого здійснення ними правоохоронних заходів, у тому числі з використанням примусу.

Список використаних джерел:

1. Єщук О.М., Марченкова С.О. Деякі аспекти реформування органів прокуратури. *Судова та слідча практика в Україні*. 2016. Вип. 2. С. 7–10.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. Кив ; Ірпінь : Перун, 2005. 1728 с.
3. Філософський енциклопедичний словник / редкол.: В.І. Шинкарук (гол.) та ін. Київ : Абрис, 2002. Т. VI. 742 с.
4. Соціологія : підручник / Н.П. Осипова та ін. ; за ред. Н.П. Осипової. Київ : Юрінком Інтер, 2003. 336 с.
5. Малюткин В.А. Организация взаимодействия подразделений органов внутренних дел в осуществлении профилактики преступлений : Лекция № 13 / под ред. Г.А. Аванесова. Москва : РИО МВД СССР, 1976. 40 с.
6. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. Ю.П. Сурмін та ін. ; за ред. Ю.В. Ковбасюка, В.П. Трошинського, Ю.П. Сурміна. Київ : НАДУ, 2010. 820 с.
7. Оперативно-розшукова діяльність органів внутрішніх справ. Загальна частина : підручник / за ред. Л.В. Бородинця. Луганськ : РВВ ЛІВС, 1999. Т. 1. 390 с.
8. Георгиц М. Организованная преступность: проблемы теории и практики расследования : монография. Кишинэу, 1998. 271 с.
9. Безуса Ю.О. Поняття та сутність взаємодії в діяльності поліції (міліції) країн СНД. *Наука і правоохорона*. 2016. № 1. С. 52–59.
10. Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» від 23.12.1993 № 3781-ХІІ. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1994. № 11. Ст. 50.
11. Закон України «Про основи національної безпеки України» від 19.06.2003 № 964-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. № 39. Ст. 351.
12. Закон України «Про демократичний цивільний контроль над воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19.06.2003 № 975-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2003. № 46. Ст. 366.

13. Постанова КМУ «Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною фінансовою інспекцією, її територіальними органами» від 20.04.2006 № 550. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/550-2006-%D0%BF>.

14. Наказ Державної судової адміністрації України від 29 липня 2011 р. № 120 «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів контрольно-ревізійним відділом Державної судової адміністрації України». URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0120750-11>.

15. Наказ Міністерства праці та соціальної політики України «Про затвердження Інструкції про порядок проведення контрольних заходів Контрольно-ревізійним управлінням Мініпраці» від 10.08.2007 № 429. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0429203-07>.

16. Гель А.П., Семаков Г.С., Кондракова С.П. Судові та правоохоронні органи України : навчальний посібник. Київ : МАУП, 2004. 272 с.

17. Тевлін Р. Про поняття «правоохоронні органи» у широкому та вузькому розумінні. *Радянське право*. 1985. № 7. С. 51–54.

18. Загуменна Ю.О. Правоохоронні органи: поняття, ознаки, функції, особливості діяльності. *Право і Безпека*. 2010. № 3. С. 145–150.

УДК 347.963

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2019.5-1.43>

ПОДКОПАЄВ С.В.

ТИПОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

У цій статті з позиції інституціонального та функціонального підходу визначаються найбільш суттєві типологічні ознаки прокуратури України, що уможливають висновок про неї як особливий вид прокуратури континентального (європейського) типу. Він є перехідним від пострадянської до західноєвропейської моделі.

Розглянуто три основних типи прокуратур, які функціонують у країнах Європи: прокуратура як суб'єкт кримінального переслідування; прокуратура як суб'єкт нагляду за додержанням законів, а також прокуратура змішаного (наглядово-обвинувального) типу.

Автор звертає увагу на зарубіжний досвід, який свідчить про суттєву національну специфіку в правовому регулюванні організації та діяльності інституту прокуратури в різних країнах, що не дає змогу зробити висновок про домінування чи прогресивний характер будь-якої з чинних моделей.

Місце та роль прокуратури в системі публічної влади, що визначається її інституціональною належністю та функціональним змістом, є одним із головних факторів, які впливають на формування національних моделей прокуратур. Важливим є і тип кримінального процесу, співвідношення і зміст диспозитивного та публічного начал (принципів) у правозастосовній та правоохоронній діяльності. При цьому кожна конкретна модель є симбіозом кількох типів із превалюванням рис, більшою мірою властивих якомусь із них.

Зміни до Конституції України (у 2016 році) та прийняття у 2014 році Закону України «Про прокуратуру» зумовили зміну організаційної моделі прокуратури. Нині вона втрачає риси прокуратури пострадянського типу через відсутність наглядових повноважень поза кримінальною сферою. Типологічно вона стає ближче до французької (з огляду на її поліфункціональність) та німецької (враховуючи типологічну наближеність українського кримінального процесу до німецького кримінального процесу) моделей, водночас має такі характерні риси, що дають змогу її виокремити в особливий вид: автономність і єдність системи; статус прокурорів, певним чином схожий на суддівський тощо.

Ключові слова: прокуратура, типологія, модель, пострадянська модель, континентальний (європейський) тип.